

Stk. 2. Er forannævnte Foranstaltninger ikke tilstrækkelige til at sikre Rentens for-
 svarlige Anvendelse, skal Anstalten gribe ind efter Lovgivningens Regler og eventuelt
 drage Omsorg for, at den paagældende Rentenyder umyndiggøres, jfr. herved Reglerne
 i Lov om Umyndighed og Værgemaal Nr. 277 af 30. Juni 1922, §§ 2—3.

§ 17.

Det paahviler derhos Rigsforsikringsanstalten, saa snart der foreligger en Kendelse
 fra Invalideforsikringsretten, hvorefter paagældende Ansøger maa anses for Invalid i
 Lovens Forstand, at undersøge, om han (hun) som aandssvag, sindssyg, Epileptiker, tu-
 berkuløs eller lignende bør tages under Forsorg af det offentlige i Medfør af Reglerne
 herom, jfr. Lov om det offentlige Fattigvæsen Nr. 67 af 9. April 1891, med senere Æn-
 dringer, og i bekræftende Fald straks at sætte sig i Forbindelse med de paagældende
 Myndigheder for at faa den fornødne Særforsorg etableret, jfr. herved Lov om Væрге-
 raadsforsorg Nr. 287 af 12. Juni 1922 §§ 19—20.

§ 18.

Stk. 1. For saa vidt en Rentenyder er anbragt for offentlig Regning paa et Alderdoms-
 hjem eller paa en af de i Fattiglovens § 61 omhandlede Anstalter eller af en saadan An-
 stalt under dennes vedvarende Tilsyn hos private, drager Rigsforsikringsanstalten Om-
 sorg for, at den en saadan Person tilkommende Rente efter Omstændighederne udbetales
 til Dækning af de med nævnte Ophold forbundne Udgifter, medens det eventuelt til-
 oversblevne Beløb udbetales den paagældende selv (jfr. §§ 16—17).

Stk. 2. Ved Anvendelsen af denne Regel bliver der at tage Hensyn til, hvorvidt den
 paagældende har Forsørgelsespligt overfor andre, i hvilket Tilfælde Anstalten indhenter
 Erklæring fra Bestyrelsen for vedkommende Opholdskommune, og Renten skal da for-
 trinsvis i Trangstifælde anvendes til Fyldestgørelse af saadan Forsørgelsespligt.

Stk. 3. For saa vidt det Beløb, der i Henhold til foranstaaende Regler i det enkelte Til-
 fælde kan anvendes til Dækning af Udgifter i Henhold til Fattiglovens § 61, maatte over-
 stige, hvad der efter de til enhver Tid gældende Regler paahviler Rentenyderen eller i
 Trangstifælde vedkommende Kommune at udrede, anvendes Restbeløbet til Nedsættelse
 af eventuelle Statstilskud til Anbringelsen.

§ 19.

Besværinger over de af Rigsforsikringsanstalten i Medfør af nærværende Lov
 tagne Bestemmelser kan ikke indbringes for Domstolene, men forelægges for Indenrigs-
 ministeren, jfr. dog § 23.

§ 20.

Stk. 1. Enhver forsikret under 65 Aar, der gør Krav paa Invalidrente, er, saafremt
 det maa antages, at en truende Invaliditet kan afværges eller indtraadt Invaliditet hæves
 eller dog nedsættes under den i § 12 nævnte Grænse, pligtig til paa Forlangende af Rigs-
 forsikringsanstalten at underkaste sig den i saa Henseende fornødne Kur og Pleje, herunder
 Brug af Bandager (jfr. dog § 13); dog skal vedkommende ikke være pligtig at underkaste
 sig nogen Operation, der kan medføre Fare for hans (hendes) Liv eller Førlighed.

Stk. 2. Anstalten er, om fornødent, berettiget til at forlange, at den forsikrede lader sig
 indlægge paa Sygehus eller Kuranstalt, jfr. dog § 23.